

Business

COLUMN

PIERRE MERCIER,

managing director
COMPUTER PROFILE
pierre@computerprofile.be

BRUNO VAN MARSENILLE,

managing director
SIZE COMMUNICATION
Bruno@sizecom.be

Het Waals van Vlaanderen

Mijn vrouw is Vlaamse en ik ben Franstalig. Wij maken dus deel uit van de drie of vier procent 'Frans-Vlaamse' koppels in België. Dat heeft ons nog nooit problemen opgeleverd. Alhoewel.

Natuurlijk zouden we graag af en toe uitzendingen in de taal van Vondel bekijken. Maar waar wij wonen in Walloonië, kunnen we wel Italiaanse, Engelse, Nederlandse en Portugese zenders bekijken, maar slechts twee Vlaamse. Datzelfde geldt in Vlaanderen ook voor de Waalse zenders. U begrijpt dat dit niet bijdraagt tot begrip voor de behoeften en verwachtingen van de andere taalgemeenschap. Het zou zoveel eenvoudiger zijn als we konden kijken naar nationale zenders waar afwisselend Frans- en Nederlandstalige uitzendingen worden getoond, telkens met ondertitels. Eén enkele stem voor één enkele – Belgische – boodschap.

Als we op vakantie zijn, hebben mijn echtgenote en ik een favoriet tijdverdrijf: kranten in beide landstalen kopen en de, normaal gezien, objectieve informatie van de journalisten uit beide gemeenschappen vergelijken. Doe zelf eens de oefening en zoek de ontbrekende factor: jawel, de objectiviteit. Het is onmogelijk om ons een echte mening te vormen als de informatie, zowel ten noorden als ten zuiden van de taalgrens, zo vertekend is. Waarom toch voelen de media zich verplicht om te entertainen, ja zelfs om onrust te zaaien?

Maar om op onze eigen ervaring terug te komen: wij hebben een dochttertje en, goede ouders zijnde, hebben wij beslist om thuis Frans te praten en onze dochter naar een Nederlandstalige school te sturen. Groot was onze verbazing toen de directeur van deze school vroeg om te bewijzen dat mijn vrouw of ikzelf studies in het Nederlands hadden gevolgd, want anders mocht hij onze dochter niet toelaten.

Aangezien ons nieuw samengesteld gezin in totaal drie kinderen telt, brengt mijn vrouw elke ochtend onze dochter naar Vlaams grondgebied en ik de twee andere naar Franstalig grondgebied. Zo pendelen we dus bijna twee uur per dag tus-

sen de gewesten zodat onze kinderen een tweetalige opleiding kunnen genieten. Terwijl ik dit schrijf, besef ik hoe gevoelig men wel moet zijn om zijn kinderen in de twee landstalen op te voeden in België. Waarom? Is de Belgische politiek dan toch niet zo geïnteresseerd om alle Belgen tweetalig te maken? Of is het toch een politiek van 'verdeel en heers'? We zouden het haast gaan geloven. Heren politici, leg ons uit waarom u de zaken zo compliceert als ze zo eenvoudig kunnen zijn. Hier alvast enkele ideetjes voor jullie inspiratieloze breinen.

Om bij het begin te beginnen: de opleiding. Als alle opleidingen in de drie landstalen werden gegeven, zouden onze kinderen op acht of negen jaar perfect drietalig zijn. Onze dochter praat na een

intensief taalbad van twee maanden correct Nederlands. Drietalingheid, zou dat geen mooi cadeau zijn voor de toekomst van onze kinderen hier in het hart van Europa?

En dan de media en vooral de televisie: als u ons nu eens de mogelijkheid bood om onze nationale uitzendingen in de landstaal van onze keuze te bekijken. De toegang tot informatie kost ons al genoeg, niet waar? Dat zou bovendien de gemeenschappen dichter bij elkaar brengen en de media aan beide zijden van de taalgrens verplichten om objectiever te berichten.

Zo, met deze twee kleine suggesties, die niet te veel kosten en onze kinderen ten goede zouden komen, zouden we al heel wat problemen oplossen. Maar als u er nog andere wil, dan moet u het maar vragen! ■

“Als alle opleidingen in de drie landstalen werden gegeven, zouden onze kinderen op acht of negen jaar perfect drietalig zijn.”
